

ποῖος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σᾶς φέρῃ πάλιν μίαν στιγμὴν πλησίον μου, νὰ σᾶς ἐπανάδω πάλιν ὅπως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νὰ ξαναζήσω ὀλίγον ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ὁ δάκτυλος τοῦ χρόνου ἔσβυσε πλέον ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μου!

* * *

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ ναύτης ἦλθε νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ εἰς τὸ κατάστρωμα μὲ τὸ πηλίκιον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὑπὸ μάλης τὸν χονδρὸν ναυτικὸν σάκκον του.

Τοῦ ἔδωσα τὸ χέρι συγκεκινημένος.

— Σ' τὸ καλὸ Ἀποστόλῃ . . . εἶπα· καλὸς πολίτης καὶ καλὴ προκοπὴ! . . .

Ἐψέλλισε κάτι συγχυσμένος, κάτι προσεπάθησε νὰ ἀποκριθῇ μὲ χαμηλωμένα μάτια, καὶ ἀπεμικρύνθη γρήγορα μὲ τὸ πηλίκιον ἀκόμη εἰς τὰς χεῖρας.

Ἦκουσα τὸ πρόσταγμα τῆς σκάφης, τὸν κρότον τῶν κωπίων ποῦ τὸν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸ πλοῖον, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἔβλεπα ἀποβιβαζόμενον μὲ τὸν σάκκον ὑπὸ μάλης εἰς τὸν μικρὸν μῶλον κοντὰ εἰς τὸν τορπιλλοθέτην, ὅστις θὰ τὸν μετέφερε διὰ τελευταίαν φορὰν μακρὰν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν δύο αὐτῶν ἐτῶν, πρὸς τὸ ἄγνωστον καὶ τὸ εἰμαρμένον!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Τὸ φάντασμα τοῦ συζύγου

— ὦ! . . . δυστυχία μου! . . . Μίμη, ὁ ἄντρας μου! Γιὰ κύττα κεῖ! . . . χάθηκα! . . .

— Ἄ! μπᾶ! . . . τοῦ μοιάζει, μὰ δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ ἴδιος! . . .